

16
CARRERA

Biblioteca Rafael Vilà i Barnils-Arbú

1351542683

FOTO GARRIGA

SUMARI:

MARÇ 1981

- EL PREU DE LA LLIBERTAT
- JO RAMON LLULL
- EN SIMON BARRACA
- ALEVINS: ELS "A" CAMPIONS!!
- SÍ AL DIVORCI
- UN QUE SE'N VA... I UN QUE VE
- RECERQUES A ARBÚCIES
- RECEPTES DE CUINA

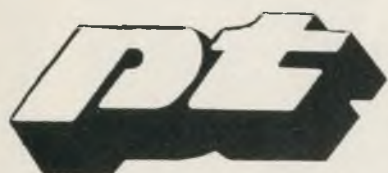

OFICINA
Rafaei
Vila
Barnils
arbúcies

Camprodon, 15
ARBÚCIES (Girona)

ASSORTIT DE TAPES CALENTES
CAFÈ • BAR • SALA DE T.V. • DISCOTECA

MOBLES

pujadas tort

- TAPISSERIES A MIDA
- MOQUETES
- CORTINES

Anselm Clavé, 70 - Tel. 33.08.91 BLANES

Els fets esdevinguts al país el darrer mes de febrer han vingut a demostrar-nos que som on som de miracle. Quasi per casualitat. Malgrat tot, no perdem l'esperança de poder arribar a viure en llibertat en el marc d'un règim democràtic més o menys acceptable.

Però, hi ha realitats que procuren imposar-se de totes passades. Quaranta anys de dictadura no són un somni; ni tampoc la manca de llibertats al llarg d'aquests anys no s'esborra per reial-decret. Ni a base de Constitucions massivament acceptades.

Volem refermar-nos aquí, ara i sempre en la necessitat imperiosa de viure en llibertat. No volem dir ni llibertinatge ni llibertat condicionada per qualsevol poder fàctic. Entenem que ser lliure implica tenir la capacitat i l'oportunitat de poder escollir a cada instant el que desitgem. En una paraula, ser el que vulguem ser. I només un límit ens autoimposem, com és ara el respecte a les llibertats de les altres persones.

El 23 de febrer és ja una data històrica. L'intent de cop d'Estat ens deixà freds. Incapaços de reaccionar. Fou un despertar brusc a la realitat. Ens varen fer adonar que no som res. Tantes lluites, tanta constància, tants somnis i per a què... si no som res. Tot el que hem aconseguit fins ara, que no és molt, ha estat a un pas de desaparèixer. I qualsevol dia pot convertir-se en un somni. L'últim. Aquesta inseguretats és el preu de la nostra llibertat, aquí i ara.

S Í A L D I V O R C I

Si el nostre principal objectiu-instrument és viure en llibertat, un dels camins, ni el primer ni el darrer, passa necessàriament per la legalització del divorci. Tota persona, en la nostra i en qualsevol societat, ha de tenir un primer dret que és el de viure - com vulgui i amb qui vulgui, essent respetuosos amb la llibertat i els drets dels altres. - Cadascú és l'únic amo de la seva vida. I el matrimoni, en el fons, no és res més que un - contracte lliurement establert entre dues persones. Un contracte que neix de la seva pròpia voluntat lliurement expressada, i de la seva capacitat d'obrar reconeguda per la llei. En conseqüència, perd vigència quan aquesta voluntat es manifesta en aquest sentit. Donar més voltes en aquest full és inútil. Només té dues cares i són molt clares.

En una societat com la nostra el divorci té molts enemics. Són massa els interessos muntats i els beneficis en joc. I si són molts els que en defensa d'aquests interessos es declaren públicament antidivorcistes, nosaltres que no compartim aquestes idees, ens declarem totalment partidaris de la legalització del divorci aquí i com més aviat millor. - Per a nosaltres, però, la llei que aquí reguli el divorci ha de complir uns requisits per ésser acceptable:

- Que el procés divorcista sigui assequible a totes les butxaques.
- Que essent el més ampli possible, tingui molt en compte els interessos de terceres persones, fills, possibles perjudicades.

Que ningú no pensi que la nostra defensa del divorci és una postura irresponsable. - Ben al contrari. El defensem, perquè tant com el que més, sabem apreciar la vida en parella. La vida compartida totalment amb una altra persona. Però som conscients que no tota relació ha de durar eternament. El que avui és amor, demà pot ésser costum. Una relació no volguda pot crear desconfiança i fins i tot odi. Aquestes parelles necessiten desesperadament una sortida que sigui a la vegada legal i honrosa. Reconèixer que un amor s'ha acabat és humà. El deure de la societat és fer possible que aquestes persones puguin reprendre una nova vida.

CONSELL DE REDACCIÓ: Martí Auledas, Carme Domingo, Xavier Güell, Jaume Sureda i Núria Tort.

EDITA: Conselleria de Cultura de l'Ajuntament d'Arbúcies.

IMPRESSIÓ: Impremta TREMA.

NOTA IMPORTANT: - Per qualsevol consulta relacionada amb el contingut de la revista, us heu d'adreçar, necessàriament, a algun membre de l'Equip de Redacció.

-PERXADA, no es fa responsable ni sotascriu cap dels articles o treballs que s'hi publiquen, tret de l'OPINIÓ PERXADA, i ofereix les seves planes a totes les crítiques i comentaris que es facin sobre el seu contingut.

Nº DE REGISTRE DE LA PROPIETAT INDUSTRIAL: 964913 classe 16ª.

TOTS HI TENIM VEU:

Del poble de ma infantesa
me'n recordo, a on ella dorm
perduda en uns boscos vorans
entre somnis i oblits de les
seves gents i d'uns pocs records,
On els carrers, jeuen
amargament malalts, flairant
a encens arxiprestal, on els poetes
han mort sempre de vells, incompresos
i voraçment destrossats
per l'imperi etern.

En un qualsevol poble de l'Espanya
he nascut, i en un altre qualsevol
ara visc, naixem i vivim tots, en
aquest poble perfecte, geogràficament
perdut, i perfectament apedaçat
per un temps...

per un temps no passat
per un temps que no ha mort.

Un poble tallat
per les espases del vent
i el sentir d'un infern
en els fonaments.

Viu el meu poble amb mi
i amb mi els seus sentiments,
el seu odi, el seu silenci
i és clar... els seus anhels.

"Juan Salvador idiota"

Arbúcies dia cinc de març de l'any
mil nou-cents vuitanta-u, dia de Nostra
Senyora d'Àfrica.

PRO...PRO...PRO...PRO...PROGRÉS

Senyores, Senyors meus:

Progrés, Progrés, Progrés mot bisil·làbic
apreciat arreu de l'Orbe, estimat per a totes
les Cultures Agressives del nostre Globus.

La definició és extensíssima i els reme-
to al diccionari que tinguin a l'abast per a
consultes de mots-conceptes enrevessats.

Voldria fer-li una Oda però estic tan dins
d'ell, sóc tan Progressat que em mancaria -
l'Objectivitat per a defensar-lo o detractar-
lo; sento en mi una mescla de sentiments: en
pro, en contra, en impass; em revoltat, em gra
tífico, m'adormo.

Des de l'aparició de la Caldera de Vapor
fins a la descoberta de les més refinades i
sofisticades Armes Nuclears han passat sense
adonar-nos-en uns cent cinquanta anys.

En aquest període de Temps... sota el ba-
luart-ensenyat: PROGRÉS. Els Besavis - Els
Avis - Els Pares - Els Fills, han pogut assis-
tir, veure, sentir, viure a la pràctica, en
la més pura realitat palpable... han i hem
tingut l'honra de fruir, d'anar fruïnt el Ben-
estar, materialitzat en cosetes com són:

El Llum, el Petroli, el Gas.

Tot un reguitzell d'aparells domèstics que alliberen de l'esclavatge en les feines ca-
solanes.

Unes dietes alimentàries omnívores amb clares tendències carnívores.

L'accèsit a pilons, pilons, muntanyes de coneixements: lingüístics, matemàtics, filo-
sòfics des de la més tendra infantesa.

La informació veraç???, instantània de qualsevol esdeveniment esportiu, polític, cul-
tural o bé catastròfic... i l'entreteniment de les hores ocioses dels mitjans Clàssics en
el Temps del Progrés: Ràdio, Televisió.

Les deu hores diàries, sigui Estiu sigui Hivern, bé Tardor o bé Primavera per tal d'as-
solir uns nivells de Productivitat Òptims, la Classe Treballadora-assalariada no hi tenim
ni Veu ni Vot, adhuc l'Empresari posa entrebancs i inconvenients en l'accés a la Gestió i
Bon Funcionament del Centre de Treball per part dels Obrers que començaren a néixer en la
primera explosió del PRO...PRO...PRO...PROGRÉS.

Les vuit hores pelades en casos dissortats per raons de Producció...?

Una Seguretat Social que funciona a empentes i batzegades i els assegurats que gaudim
d'aquest privilegi som tractats com a màquines: se n'espatlla alguna o força...perquè el
que no té un all té una ceba!: unes pastilles per aquí, un xarop per allà, una operació
o bé un cop de bastó si alces massa la veu... i a produir que ja li hem collat els car-
gols.

Com que sóc Fruit del Temps: ara em rebel·lo, ara m'estanco... quan estigui prou ma-
dur cauré a terra... em podré i ja no diré aquesta boca és meva.

Rebin una honorable salutació i les més fervoroses expressions d'en...

-BONICA-

Arreu es parla de la crisi econòmica:

La crisi actual és una crisi profunda, llarga i històrica. Els més optimistes diuen que pot durar, 25 anys, altres 50.

L'economia capitalista ha entrat, en una depressió durant la qual no es pot esperar que recuperi el ritme d'expansió d'abans.

Avui no es pot descartar la possibilitat d'una 3ª guerra mundial, com a sortida de la crisi.

Fixem-nos, com avui la gent té por. I és per això que la gent vota governs durs i es torna cada dia més conservadora. I és per això que ens anem tornant tots masells, no reaccionant de quasi res.

Samuelson, premi Nobel d'Economia ha dit, que aquestes escoles de Chicago, amb la seva economia lliure de mercat, no els importa, que per vèncer la crisi, morin milions de nens de fam.

Davant l'esgarrifosa xifra de 12.000 persones que moren diàriament de fam i que cada dia augmenta. Davant d'unes despeses militars de 1.000.000 de dòlars per minut en armament, això em fa pensar en aquell fragment del poeta Papasseit: "Demà posats a taula oblidarem els pobres -i tan pobres com som-"

Hariçh, en el seu llibre "¿Comunismo sin crecimiento?", preveu, en el cas que no es freni el creixement econòmic, un gran desastre per a la humanitat cap a l'any 2.050, i proposa - com a exigència de major justícia un comunisme de racionament, necessàriament autoritari, segons el model de la distribució justa dels béns.

Sembla difícil un canvi profund del sistema econòmic; sembla que per ser viable hauria d'ésser a tot Europa amb un procés vers el socialisme democràtic.

Si el problema de la crisi és la falta d'estalvi i d'inversió, el problema més dolorós n'és l'atur, que va augmentant, hi ha a la ratlla de dos milions de parats i el problema econòmicament més urgent, és el de l'inflació, amb el constant augment dels preus.

El programa econòmic del Govern, parla de destinar uns 10.000 milions de ptes. per crear llocs de treball. Però això és una quantitat ridícula. Només és una tercera part del que els espanyols gastem en travesses (quinielas). Dóna una idea de la poca voluntat real, no tan sols del Govern, sinó de tots els espanyols per resoldre el problema.

¿Què passaria si s'imposés un impost especial per resoldre aquest problema que correspongués al que gastem en travesses, loteria, bingo, casinos, etc...? La mateixa gent treballadora seria la primera en resistir-se'n.

Estic segur que tots plegats podem fer més del que fem. Fixem-nos que ens comencem a moure quan ens toquen la nostra butxaca, és a dir, per poca cosa més que les propis interessos. I és per això que la gent es concentra, perquè en el fons hi ha el diner. Enrera es queden els ideals, si és que hi eren. Per desgràcia també això s'ha fet notar al nostre poble.

Al meu entendre, és indiscutible, que si no volem acceptar, ni assabentar-nos de la gravetat de la situació i preferim seguir la coneguda tàctica de l'estruç, no serem capaços de construir un estil de vida nova, on s'aboleixi tota injustícia, opressió, explotació, dominació, etc.

És absolutament necessari crear una clara consciència del deure d'invertir, per aquells que poden fer-ho; de cap de les maneres es poden justificar les compres, per atresorar, especular, o la fuga de capitals. Els que tenen béns no han d'oblidar la seva condició d'administradors, al servei de les necessitats comunitàries.

La participació dels treballadors a l'empresa, és un factor indispensable. S'han d'acabar, les llistes negres, boicots, etc. d'aquells treballadors moguts per la consciència humana, en la incansable lluita, per fer un treball més humà, més digne, més just, més participatiu, més lliure, etc...

Només amb una reconciliació d'empreses i treballadors, amb unes portes obertes al diàleg i a la comprensió, amb un mirar l'ideal comú de la lluita per construir un món més just; en definitiva en la utopia que tots ens puguem sentir germans.

Sols així farem el miracle d'un poble nou.

JORDI PLANAS i BOSCH (Girona)

"DE LA CASA DE LA VILA ESTANT..."

E L 2 3 D E F E B R E R

Són les 7 de la tarda, tocases. Tinc el cap una mica espès, després d'una classe avorrida de Teoria Sociològica. A la porta del bar topo amb una noia que no conec: "Hi ha hagut un cop d'Estat". Me la miro incrèdul i continuo cap el vestíbul de l'ECESB. Hi ha rebombori; alguna cosa o altra passa! M'adreço a la directora, Maria Martinnell i a en Blanch, professor de Psicologia Social. Em voleu dir que passa? "Un cop d'Estat. La ràdio ha informat que ocupat el Parlament..." No pot ésser! Un cop d'Estat, quan s'elegia un president del govern tan de dretes com en Calvo Sotelo? Sento unes fortes fiblades al ventre de les cames.

La directora, amb cara de circumstàncies va demanant calma, a les dues-centes persones que en aquell moment som a l'entrada de l'Escola. A l'aula 2 un professor fa un resum dels fets coneguts fins aquest moment i que es redueixen a les notícies que ha donat RNE a les 7: "En Tejero hi ha tornat, però ara va de veres".

Alguns comencen a reaccionar i proposen tancar l'escola immediatament, en senyal de protesta; d'altres volen continuar les classes com a signe de normalitat democràtica, però els nervis de la majoria dominen i ningú es mou del vestíbul. Hi ha comentaris de tota mena. No sé que ho fa però en moments com aquest només parlen -o almenys són les úniques que es fan sentir- les persones iròniques o amb un peculiar sentit de l'humor. M'emprenya aquesta gent". Ja us ho deia, jo, que s'acabaria així". "Un cop d'Estat no sé per què, si ja tenen la televisió". "Os habeis pasado, con tanta autonomia tios!" "Ja ho veureu quin servei els faran ara els arxius policials del franquisme, - que en Josep Benet va demanar que no fossin destruïts". Al meu costat un avi entre resignat i foteta, comenta: "Bé, si més no hem passat 4 anys de democràcia. Déu n'hi do!".

La psicosi de cop d'Estat és general. Hi ha qui s'atabala i s'oblida de demanar línia: "Han tallat el telèfon!". - D'altres, adelerats, se'n van a casa, a destruir documents, carnets i fins i tot llibres. Està vist que aquesta santa casa és un niu de comunistes!

A tots els llavis, a totes les mirades una mateixa pregunta: "I ara què..." Ara, altra vegada la nit. Penso en l'Anna i en la Mariona: hauran de créixer elles també amb les mateixes misèries i limitacions que ho haguèrem de fer nosaltres? Amb una pàtria prohibida i amb una cultura amagada i adulterada. Hauran de cantar elles també com nosaltres, amb en Raimon: "De vegades la pau no és més que por"? Terrible...!

I ara, repressió!. En Juan, sindicalista del Baix Llobregat em tusta l'esquena. "Suposo que comences a fer-te'n la idea?; abans de res, decret de responsabilitats polítiques i sindicals. - Responsabilitats polítiques...? Jo només respondré -li contesto- de la meva actuació davant del poble i a través de les urnes!. Em mira entre incrèdul i compassiu: "Escolta ingenu, a mi no m'has de donar lliçons teòriques de democràcia. - En tot cas això explica-ho al primer feixista amb metrallera que et barri el pas. "Suposo que el convenceràs, perquè el teu és un argument definitiu en una situació com aquesta". La seva veu emprenyada em retorna a la realitat. Té tota la raó. D'ara endavant no hi haurà argument més concluent i definitori que una metrallera en mans d'un feixista. Altre cop em fibleja el ventre de les cames.

Sortim de Barcelona, amb un company, després de telefonar la Dolors: "Intenta rem pujar; si trobem controls i no podem arribar, tornaré a trucar-te". Em diu que els companys es reuniran a la Casa de la Vila. M'hi esperen.

Enfilem la Gran Via, sense problemes. Tràfec normal i cap signe extern d'ocupació armada. En un semàfor vermell em queda al costat un noi jove, 20 anys, amb un sis-cents tronat. Té la finestra oberta i la ràdio a tota pastilla. Es belluga com

una sargantana. Sembla que sigui al mig de la pista de ball d'una discoteca. Indiferència?. Passotisme? Potser una manera com una altra de fer-se passar la por.

Davant les oficines de la Pirelli trobem una manifestació d'obrers acomiadats o en atur: Trabajo sí, í, paro no!. Ens mirem amb el company, sense dir-nos res. Que s'hi afanyin que això s'acaba. Intentem fer algun comentari distès: "Fixa't, fins i tot l'agència EFE havia catalanitzat el seu rètol: "No m'estranyaria que hi hagués implicada alguna multinacional dels rètols, pensa que s'hauria de retolar tot de nou, en espanyol".

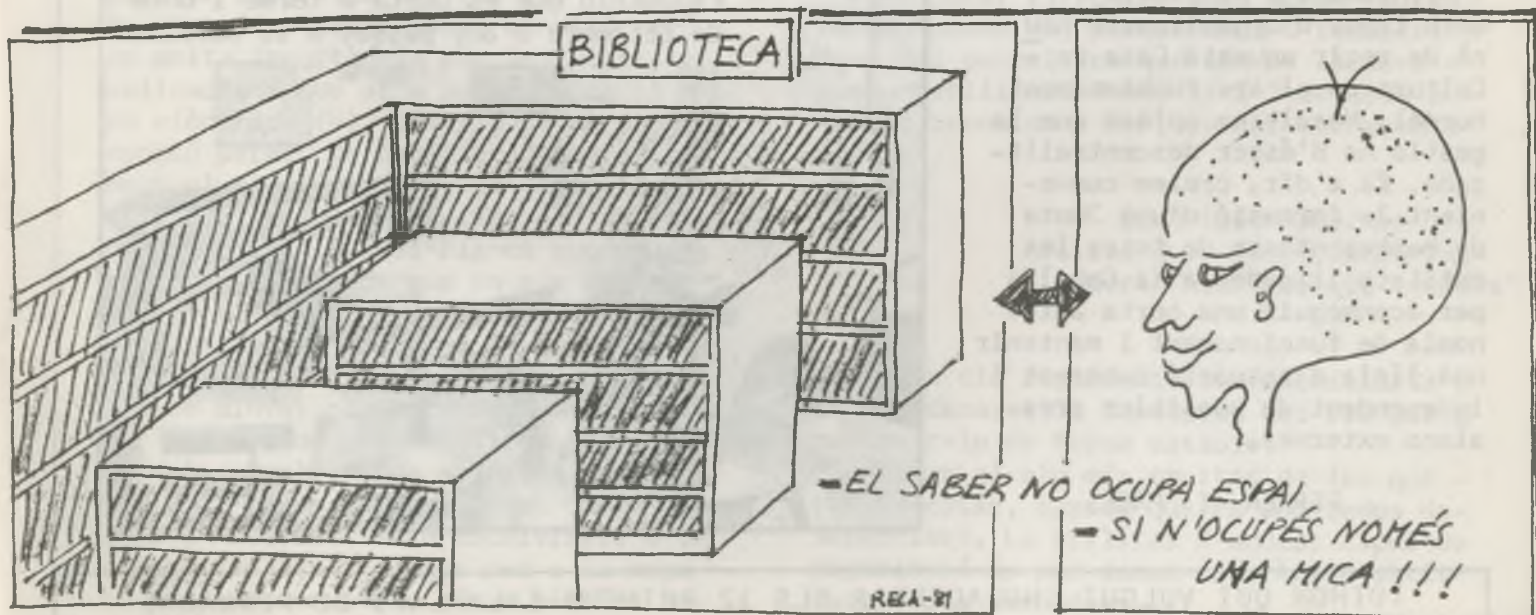
A quarts de nou arribem a Arbúcies. No hem trobat ni un sol control en tot el viatge. Potser la cosa no serà tan seriosa com semblava, en un primer moment. No obstant quan un veí em diu que ppe la ràdio sonen marxes militars i la Dolors m'explica la situació a València i el ban de Milans del Bosch, ho torno a veure força negre.

Des de les 9, som a la Casa de la Vila els 7 membres de CUPA. Escoltem la ràdio, comentem la jugada i encara tenim humor per triar entre dos models, una cinquena de cadires que necessi-

tem per a la Sala de Sessions. A partir de quarts de 10, van arribant els altres companys per a celebrar la reunió mensual de CUPA. Gairebé no hi falta ningú. Intentem començar quatre o cinc vegades la reunió, però la ràdio no ens ho permet. Finalment, comencem, després de sintonitzar Ràdio France Internacional. Sortosament escoltar emissores estrangeres comença a convertir-se en un luxe innecessari ja que les emissores d'aquí parlen més, i fins i tot més clar. Primer punt de l'ordre del dia: "Anàlisi crítica de l'actuació de CUPA" "CUPA ha comès bàsicament tres errors: ..." La reunió dura fins a quarts d'una de la matinada.

A Madrid, a València i altres llocs de l'Estat Espanyol, uns terroristes d'uniforme intenten destruir la democràcia. A la Casa de la Vila d'Arbúcies, com a tants altres llocs, suposo, 25 persones intentem continuar vivint en democràcia, malgrat tot. I ho fem, amb la ingenuïtat dels que no tenim més força que la raó, ni més armes que la ferma voluntat de ser lliures.

JAUME SOLER I PASTELLS

Polèmica

LA GABELLA DESGAVELLADA
BEN DESGAVELLADA ESTÀ
EL RESTAURADOR QUE LA RESTAURI
BON RESTAURADOR SERÀ.

Us voldríem parlar de la Gabella. Per qui no ho sàpiga, és al carrer Major nº 6. Una casa que estàvem acostumats a veure tancada.

Fent un xic d'història, podríem recordar que aquest edifici va ser adquirit per l'Ajuntament de la vila l'any 1973, per un import escriturat d'un milió de pessetes. El venedor, Sr. Pagès i Pagès, que residia a l'Argentina, era fill del que molta gent recorda com a un gran pastisser gràcies als seus tortells que tornaven boigs a la gent del poble. Per desgràcia, el van enterrar amb la fórmula, ja que no la va voler transmetre a ningú.

Toquem aquest tema per la senzilla raó que és un local que un cop remodelat se'n pot treure un gran profit, dedicant-ho com està ja previst, a Casa de Cultura. De fet, ja ha començat a donar fruits.

Al llarg de l'any passat un grup de gent, per la seva pròpia iniciativa i a base de molt treball, varen fer possible que el poble gaudís de diferents activitats culturals; tots recordem l'exposició de plantes que tingué lloc durant les Enramades, la d'objectes antics i el pessebre. Paral·lelament i amb una visió de futur, estan recollint tota mena d'objectes antics que la gent amb ànim de col·laboració els dona per formar l'inici d'un museu etnològic d'Arbúcies.

Arran d'aquest entusiasme, l'Ajuntament ha elaborat un projecte de recuperació de la Gabella per destinar-la a seu de tota mena d'activitats culturals i artístiques, per a les quals ens manca un local apropiat. Aquest projecte, que fou presentat en el ple ordinari del 25 de setembre de l'any passat, preveu la ubicació a l'esmentada casa, d'una sala d'exposicions, una per conferències, un centre d'estudis amb biblioteca, despatxos (locals socials) per entitats locals i el museu ja esmentat.

Perquè tot això continuï endavant calen unes despeses per adequar l'edifici a les funcions previstes, la financiació de les quals van a càrrec de l'Ajuntament i la Diputació a parts iguals, i amb un plaç inicialment previst de tres anys com a mínim. Aquí hem d'assenyalar que les obres, tot i tirant endavant, van un xic endarrerides.

Finalment, desconeixem si l'Ajuntament s'ha plantejat quin tipus d'organització haurà de regir aquesta Casa de Cultura en el seu funcionament normal. Nosaltres opinem que la gestió ha d'ésser descentralitzada. És a dir, creiem convenient la formació d'una Junta de representants de totes les entitats lligades a la Gabella per aconseguir una certa autonomia de funcionament i mantenir una línia d'actuació coherent i independent de possibles pressions externes.

FERRER I PAGES

Exposició que es portà a terme l'onze de Setembre l'any passat a la Gabella.

TOTHOM QUI VULGUI ENQUADERNAR ELS 12 PRIMERS EXEMPLARS DE PERXADA, ES POT DIRIGIR A IMPREMTA TREMA.

LA RIERA D'ARBÚCIES I ELS PESCADORS

Tal i com deia en l'escrit del mes passat no pretenc dir ni de bon tros que els mètodes tradicionals de repoblació sobredensitària(2) hagin perdut totalment validesa; avui dia però, per a què un riu produeixi al màxim, les atencions s'orienten més vers ell mateix, amb el sobreentès que si milloren la casa en quantitat i qualitat de menjar, de comoditats, etc. incrementarem en conseqüència el nombre de truites; podríem dir que avui tot s'orienta a tenir cura d'un riu com si fos un camp de conreu.

Moltes d'altres activitats podrien ser tractades, les que hem esmentat se rien només el començament, imprescindible i bàsic. Una altra activitat fora el tractament del riu amb CRETA EN POLS (3) procediment perfectament estudiat i conegut a Anglaterra, on va ser introduït pel gran pescador Frank Sawyer; aquest producte que es diposita al llit del riu, cada quilòmetre més o menys, produeix uns efectes extraordinaris. Al cap de 2 o 3 setmanes sembla talment com si s'hagués passat l'aspirador sobre el fons del riu, eliminant-se residus orgànics, fangs i males herbes, un mes més tard hi comencen a créixer plantes subaquàtiques d'un verd formós i que s'omplen de larves, així es comprenen doncs els efectes benèfics sobre la capacitat biogènica del riu que té la creta. Un altre procediment senzill però de molta importància per les ulteriors aplicacions que se'n pot fer, és la pesca elèctrica (4), practicada al moment oportú permet de conèixer demogràficament el riu, és a dir, la població piscícola. També permet eliminar les espècies nocives (peixos blancs que ocupen un espai exològic que no els correspon) i finalment fer repurga de genitors salvatges (truites en el trànsit o busca de fressa), cosa que permetria, amb un mínim cost econòmic, de fecundar els ous de les femelles amb l'esperma dels mascles dins el mateix viver del qual disposa la societat de pescadors d'Arbúcies. Això estalviaria d'importar truites forànies per a la repoblació, conservant a més a més les ra-

ces autòctones de Fario. Un pas endavant en aquest sentit seria el de repoblar el riu mitjançant el sistema de les caixes Vibert (5), lea quals es dipositen als llocs adequats, especialment als rierols que desemboquen a la riera principal. El pescador amb aquesta forma de repoblació no fa res més que imitar en tot la natura. Els ous eclosionen dins el mateix llit del riu i les truites petites abandonen la caixa a través dels foradets, en reabsorvir-se completament la vesícula alimentícia. Així inicien una vida del tot salvatge, sense el trauma terrible que suposa l'haver-se de buscar l'aliment, com és ara el cas de les truites adultes que passen del viver al riu en un tancar i obrir d'ulls. En el nostre cas primer, lògicament, les possibilitats de supervivència són moltes més.

Estic convençut, que si la societat de pescadors fes seu un programa d'aquestes característiques, comptant és clar, amb la participació de l'Ajuntament, no trigaríem a rebre'n els resultats. Recuperar per al poble una bella zona de característiques naturals i salvatges, d'uns 8 km. de llargada, que serien una delectació no solament per als pescadors, sinó fins i tot per als amants de la natura, que podrien situar en el seu trajecte autèntics circuits ecològics, per a l'estudi de l'habitat fluvial.

Recuperar el nostre país penso jo, comença, penso jo, perquè cada u recuperi aquelles parcel·les que són de la seva responsabilitat. Només així "tornarem a viure, tornarem a ser, potser tornarem a vèncer".

José Luís Taberner
Afiliat a la Societat de Pescadors "Riera de les truites"

(2) Se'n diu repoblació sobredensitària a la que depassa la capacitat del riu per a mantenir-lo de forma estable.

Tirar al riu més truites de les que pot acceptar, suposa que en poc temps desapareixen. La utilitat d'aquest tipus de repoblació és per donar una ràpida satisfacció als pescadors.

- (3) La Creta en pols és un producte orgànic d'origen animal, petxines de mol·luscs prehistòrics - convertides en roca cretàtica, a vegades s'han emprat com a adobs (margues cretàtiques). Es distribueixen en sacs de plàstic de 25 quilos amb el nom de Nautex, societat OMYA (França).
- (4) La pesca elèctrica solament és permesa per obtenir els resultats que s'expliquen en aquest article. Es practica amb dues persones, una proveïda de dos borns elèctrics -ànode i càtode- i un altre d'un salabret.

Els peixos van de forma irresistible en passar un corrent dèbil pel sistema elèctric, sense patir-ne cap mal. Els peixos així són recollits fàcilment amb el salabret.

(5) Vibert, enginyer forestal francès, que va idear la caixa que porta el seu nom. Es tracta d'una caixa petita d'obertura superior, de material plàstic transparent, amb tota una sèrie de forats que permetin el pas del corrent d'aigua. S'emplena cadascuna amb un miler d'ous de truita fecundats per endavant.

ENTRE NOIES (jocs d'abans)

-Juguem a les dames?

-Sí, jo blanques i tu negres

-Racista!

-Juguem a pares i mares?

-no, que et veig a venir amb el divorci.

El nostre ahir

Al local i edifici on hi ha avui l'Hostal Castell", hi havia, anys enrera, l'estanc i taverna de Can Picolives.

L'Estanc de Dalt era molt freqüentat pels bons bebedors de vi, i, pel fet que la primera dona de l'estanquer fos una noia de Can Barraca, tota la gent pagesa de la banda sud de la Vila hi anava habitualment a fer la compra i el xarrup. Entre això i la premsa d'oli que donava nom a la casa, que hi trevallava des de principis de tardor fins a començ de primavera, pot dir-se que no hi faltava mai un trasbals força engrescador. També tenia -s'ha de dir- tot- una minoria de parroquians molt escollida, deguda, principalment, al fet que en Bosch, l'amo, exercia de Secretari a l'Ajuntament, circumstància que li comportava contactes amb certa gent de condició més elevada: L'Avi Regastell, en Segimon Torrent, en Quico de la Fàbrica, etc., etc.

No cal dir que a can Picolives era, mirat des de la resta de la Vila, la porta d'entrada al Castell; a partir del retomb que hi ha a la seva esquerra, hom topava amb el barri obrer o treballador per excel·lència, amb totes les seves connotacions: més gana que teca; més conformació que alegria; més misèria que bon humor; però, al fons de tot, amb un contingut humà que esgarrifava. Entre els diferents tipus que li donaven llustre i significació, excel·lia principalment, en "Simón Barraca"; pròpiament dit, en Simon Pagès i Clos no n'era del Castell, però en la intermitència sovintejada des de casa seva a la Vila i viceversa, hi havia adquirit un veïnatge quasi permanent: baixava trempat, xerraire, amable i sorneguer..., però s'entornava sempre, sempre, fet una sopa. Trascollava el vi com aquell qui fa llufes i acabava convertit en una veritable suca-mulla; tant era així, que el retorn se li convertia sempre en un veritable poema. No cal dir que bona part dels seus viatges de regrés acabaven tot dormint la mona en qualsevol de les pallisses del veïnat, o tot roncant l'embut sota l'emporxat d'una de les masies sobre el camí de casa seva. Hi havia, pot dir-se, un Simon de vinguda i un Simon de tornada: el de tornada, sempre anava carregat. El toc final, el dividia en tres visites: Can Picolives, can Maitanquis i ca la Marieta de la Burra... Després, la feina que hi havia per a envestir la pujada de can Callís!

Un diumenge, quan tot just feia poc que la seva germana era morta, entre queixes de condol prop del seu cunyat i amb la ràfega d'un got darrera l'altre entre els amics concurrents, el pobre Simon va quedar que no hi veia de cap ull, i, en sortir, a les petites, de can Picolives, carregat i sense esma, va repartir-se l'esforç de la tornada tot fent etapes de tres o quatre minuts de caminar per cada hora de dormida, de manera que va arribar a can Barraca l'endemà, dilluns, a entrada de fosc.

De totes maneres, la diguem-ne proesa màxima, el seu rècord absolut, va aconseguir-lo uns anys després, també a les darreries d'un dia de festa, i a la sortida de can Maitanquis: Anava madur, tant, que en comptes d'enfilar-se per l'escaleta del carrer de Maús, va arriscar-se Castell avall, sense noció ni esma d'allò que feia ni on anava. Quan va arribar als Tres Camins, va posar-se a nevar i feia, per tant, un fred que pelava; va passar pel Torrent del Minyó, va passar pel Pont Cremat, va passar pels Esqueis de N'Horta... i en Simon, carretera avall, tot parlant amb si mateix i mastegant de tant en tant una mica de tonada; va passar sobre el pont a la creuera de les tres carreteres i, al començ de la Pujada de Coll de N'Orri, va tòrcer a la dreta del camí i, tot ajaçant-se rendit sobre el gruix de neu, va quedar-se adormit com una soca.

Quan l'endemà el masover de can Serrat va obrir de bon matí la porta de la masia, va trobar-lo roncant plàcidament sobre l'empedrat. Tot el terme era un llençol de neu, però més d'un metre a tot el voltant del nostre amic, el gruix de la capa blanca havia desaparegut: la força del vi i la d'en Simon, havien vençut la Naturalesa!. I el nostre amic quasi podia dir, com el Cèsar: "Vini, Vidi, Vinci".

De totes maneres, en Simon Barraca va morir d'un embussament, uns anys després, al taulell de can Pepito Costa, al carrer del Vern. Un conseqüent de primera categoria!

Aquest mar primitiu va existir molts milers d'anys sense que les seves condicions ambientals variessin massa. Això va permetre que la major part dels animals i de les plantes que hi morien restessin més o menys soterrats en les sorres i en el fang, que d'una manera lenta però constant s'anaven acumulant al fons.

Gran part d'aquests animals i plantes varen desaparèixer a causa de la seva pròpia descomposició o com a font d'aliment per a altres animals vius. Solament les parts més dures varen resistir i han arribat fins a nosaltres en forma de fòssils (fig.1).

Així, podem encara trobar fòssils d'aquell temps en els vessants del riu Mogent, per exemple. Gràcies a aquests fòssils s'ha pogut reconstruir el medi ambient d'aquell mar primitiu amb un conjunt de detalls tal volta fins i tot sorprenent.

Les sorres i el fang acumulats en el fons, per un fenomen d'esfonsament lent i progressiu, varen guanyar profunditat i varen ésser afectats, per un cantó, per les grans pressions que els mateixos material acumulats produïen i, per un altre cantó, per la intensa calor procedent de les capes més pregones de l'escorça terrestre. Això va fer consolidar aquells materials argilosos i sorrencs que varen adquirir una estructura molt compacta, donant lloc als materials que actualment formen i configuren el massís dels Montseny (Fig.2).

Els materials més profunds, suportaren una fase de canvi molt més activa i es convertiren en Granit, material molt estès per tota la zona i que configura el sòl d'Arbúcies.

Aquesta acció de transformació dels materials va afectar una gran extensió de terreny que, avui dia, podríem situar des de la Plana de Vic fins a la costa de Blanes. Això sols, ens pot donar una idea de la magnitud impressionant d'aquest fenomen.

(continuarà)

GERMAN ALVAREZ PEREZ
Catedràtic de Ciències Naturals

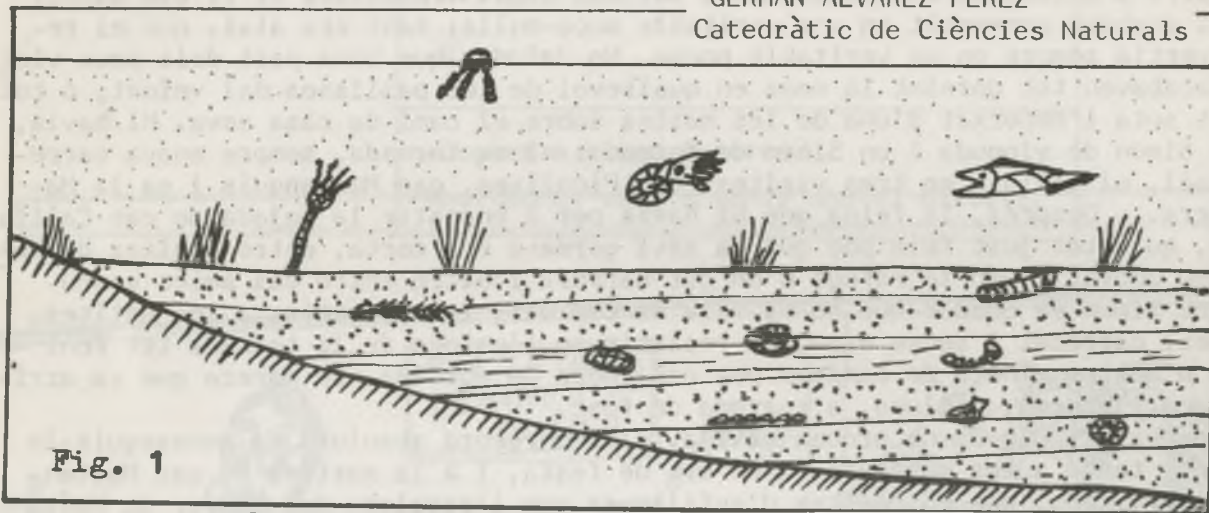

Fig. 1

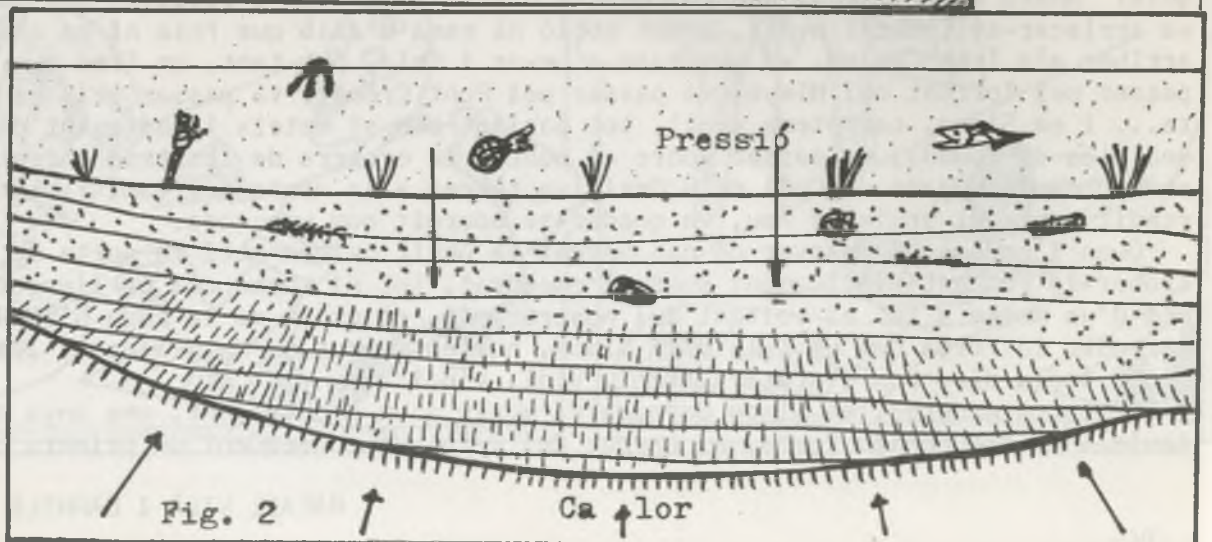

Fig. 2

"SHOW DE CAL RAPAIRET"

"ENS FA FALTA UN GANARÚS"

"EN CORREN PROUS..."

APA ARBÚCIES, ENDAVANT I ENDAVANT!
NO DIGUIN QUE ÉS AMB ASTÚCIES
QUAN EN SOC VAS TRIOMFANT
APA ARBÚCIES, ENDAVANT....

"VISCA EL FORAT"

"LES DONES TAMBÉ
PODEM JUGAR
AMB LES PILOTES"

LA, LA,
LA, LA,
LA, LA...

ORFELAIRES

BASQUET.

"ANEM A TOTES"

"ARA QUE NO EN VEUEN
LLEGIRÉ LA PERXADA!"

"EN AQUESTA CASA
S'HI TOQUEN
MOLTES TECLAS"

PERXADA

"AQUEST MES PODRIEM
ENTREVISTAR
EN 'TESERO'"

FIJARNÒNICA
ARBÚCIENCIA

"QUÈ ET
FAN
ELS ULLS
DE POLL"

"ESPERAVA
EL DIA QUE ELS MEUS
FERROS, POGUÉSIN
REPOSAR"

"AU VA NOIS
QUE HEM D'ARRIBAR
A DALT DE TOT"

"ON, A LES GOLTES?"

"ENS AUGMENTEN LA BENZINA..
"APUGEN EL TELEFON.."
"I ENCARA HEM DE FER
DECLARACIÓ DE RENDA"

RECERQUES A ARBÚCIES

Ja fa uns dies (concretament en el nº 14 de PERXADA) que n'aprofitàvem les pàgines per adreçar-nos al poble d'Arbúcies demanant-ne la col.laboració i adheriment al centre documental i d'estudis que s'emplaçarà a la casa-museu de la "Gabella". Doncs bé, els primers contactes amb la gent que d'aleshores ençà hem assolit han estat plenament satisfactoris, ja que per una part se'ns ha proporcionat informació sobre el tema sotmès a investigació, i per altra part tenim més d'un farcell atapeït de fotografies on podem contemplar el goig i l'angoixa, la frivolitat del pentinat "la garçon" i la sobrietat i altivesa del coll alt falcat dignament per una corbata o "pajarita" inequívocament masculines.

En un altre ordre de coses, actualment estem tramitant les gestions per integrar-nos dins l'Institut Català d'Antropologia. Aquesta entitat fou creada ara fa dos anys, i avui dia gaudeix d'un prestigi considerable gràcies al recolzament que li han proporcionat nombrosos professionals dedicats a l'antropologia i a l'etnologia. D'aquests contactes amb l'Institut Català d'Antropologia se'n desprenen uns aventatges a curt plaç. Dels aventatges més immediats en destacariem dos:

1- L'assessorament professional, necessari en tot treball i més en un d'aquesta magnitud.

2- L'acceleració dels tràmits burocràtics a l'hora de constituir-nos en associació o grup de treball.

I darrerament, tindriem un altre avantatge, que depèn dels resultats que s'obtinguin de les investigacions. L'Institut Català d'Antropologia disposa d'una publicació pròpia en la que nosaltres com a membres i socis de l'esmentada entitat tindriem tots els "ets" i "uts" per publicar-hi quelcom que ens semblés interessant. Bé, els fruits que podem treure'n d'aquest festeig amb l'I.C.A. semblen prou evidents.

Al capdevall arribem al rovell de l'ou que és no més ni menys que la financiació econòmica de la investigació. En principi comptem amb un ajut econòmic de la conselleria de cultura de l'Ajuntament d'Arbúcies, però malauradament aquest no serà suficient, per tant hem considerat avinent demanar ajuda a d'altres entitats. A "la Caixa" hi hem portat pressupost del que segurament se'n tindran notícies quan aquest article surti al carrer, i per altra banda estem iniciant intensos contactes amb la Diputació de Girona. Si aconseguim el suport moral i econòmic d'aquestes dues entitats haurem fet un gran pas en l'afermament del treball.

També cal destacar que s'han iniciat una sèrie de contactes amb la premsa per tal de fer rebombori de cara a l'exterior. Així, ja va sortir una primícia al "Punt-Diari" gràcies a en Xavier Puigdevall, i esperem d'un moment a l'altre un extens reportatge a "La Vanguardia", "La Taula del Racó" i "Los Sitios" a càrrec d'Enric Casals i Ginesa. Gràcies a tots per la vostra col.laboració.

FINS AVIAT

- Salvador Tort
- Quico Batlle
- Rosa Costa
- Montserrat Cortès
- Andreu Bover

Greu atac a la pau (?) ciutadana :

- hem vist pintat:

"Arbúcies, "Vila Jardí del MONT ~~SENY~~"

JO, RAMON LLULL . . .

sento que la salabró iodada de l'aigua de la Mediterrània, que bat els costats del veler emproat cap a les Balears, m'alivia el dolor de les ferides que m'han inferit els serraïns de Tunis als que jo volia treure de l'error.

Demano al Bon Déu que enviï vents favorables a fi que la contemplació de Mallorca sia la meva darrera visió abans d'aconseguir el desig de l'Amic d'unir-se a l'Amat.

El migjorn que mou la nau fa voleiar les gavines. La presència d'elles em diu que ens acostem a la terra on la meva mare -Isabel d'Errill- va concebir-me poc després de l'ocupació de l'illa pel sempre gloriós Jaume I, el Conqueridor. D'ell vaig ésser patge i del seu fill, majordom. A la seva cort vaig casar-me amb Blanca de Picany qui em donà dos fills, Domènec i Magdalena. Als trenta anys quan ja estava desposat, jo menava una vida cortesana i irregular i conreava la poesia d'inspiració trovadoresca

... e son caut en mant de pecat
e en ira Déu fui pausat...
però vet ací que essent senescal de de la mensa del rei de Mallorca i trobant-me una nit escrivint una cantinela a una dama, a la qual jo estimava d'amor folla,

Jesús me venc crucificat!
Cinc vegades se'm repetí aquesta escena i després d'una nit d'insomni vaig adonar-me que

... volc que Déu fos per mi amat
Matí ané querre perdó
a Déu, e pris confessió
ab dolor e contrició ...

Aleshores, jo em vaig preguntar que era el que volia Déu que fes. I Ell m'inspirà que el meu camí era donar la vida per la conversió dels serraïns. Prou vaig comprendre des d'un principi les dificultats que em caldria vèncer per la consecució d'aquest objectiu mitjançant la persuasió. I així els

... serraïns seran batejats
tartres, jueus e mant orat
per lo saber que Déu m'ha dat

A aquesta tasca seria necessari afegir-hi l'escriptura de llibres per desfer els errors averroistes i al mateix temps s'haurien de fundar monestirs on els futurs missioners poguessin aprendre les llengües dels pobles infidels. Amb aquesta finalitat vaig estudiar durant més de nou anys l'àrab i el llatí i a més a més, vaig procurar-me el favor del rei Jaume II per al fundació de

Lo monestir de Miramar
fui a frares menors donar
per serraïns a preïcar...

Malgrat tot, tant papes, com prínceps cristians, com cancellers i priors se'm giraren d'esquena i encara setze anys després volta-va per Gènova esperant trobar un vaixell que em portés a Tunis. I si això era poc, una dissortada temptació de por i desconfiança m'obligà a refugiar-me a Nàpols on vaig aprofitar per a predicar als serraïns esclaus o residents. Després de rodar per Roma, Montpeller i París vaig anar a Barcelona d'on em vaig dirigir a Mallorca on no havia estat des de feia vint anys.

De la meva terra, tot confiant amb la victòria dels tàrtars a Síria, vaig arribar-me fins a l'Armènia i Jerusalem, i vaig tornar per Mallorca, Gènova i Montpeller. Nou anys més tard vaig acudir al Concili de Viena del Delfinat

Si al concili va ergull
ab null hom, ne en ell l'acull
tot hi serà de mal escull:
no hi cal anar Ramon Llull!

i d'allà vaig passar altre cop a Montpeller i a Mallorca on vaig testar.

Al capdevall, i per la gràcia i glòria de Déu, fa un parell d'anys vaig poder venir a Tunis.

Avui

Som home vell, paubre, menyspreat
no hai ajuda d'home nat
e hai trop gran fait emperat...

i em condueixen moribund, després que els serraïns m'apedreguessin pels carrers i els afores de Bugia, a través de l'Hesperí cap a la meva illa on

Vull morir en pèlag d'Amor.

... Ab contrició e plorar
vull tant a Déu mercè clamar
que mos llibres vulla exalçar...
... A Déu me són tot comanat!

A l'any del Senyor de Milnoucentsivuitantau,
donc fe

tot xeccant

Aquest mes, amb la intenció d'esbrinar com transcorre la vida, dia a dia, a l'hospital, ens hem acostat a la Germana Assumpta (que conjuntament amb les altres monges de la comunitat duen a terme aquesta humanitària tasca).

Donada la complexitat del funcionament de l'hospital: Col·legi Jesús Intant, Mútua, Consultori me^t, geriàtric... i, davant la impossibilitat de tractar-los tots a la vegada, hem escollit l'aspecte de residència.

1.- *Des de quan funciona l'hospital?*

Poc més o menys des dels voltants del quaranta, encara que llavors era preferentment quirúrgic -per evitar les dificultats de desplaçament a Girona- i l'actual aspecte geriàtric, no hi era tant.

2.- *Com es distribueixen les dependències?*

Dintre el recinte de l'hospital hi ha tres edificis: l'hospital (que és el de més recent creació), el Col·legi especial Jesús Infant (que ocupa l'antic pavelló St. Josep, en altre temps quirúrgic) i la residència.

3.- *Quants avis acull?. Quines edats comprèn?*

La totalitat és de noranta avis, que oscil·len entre els setanta i noranta, i en són majoria els que han complert els vuitanta.

4.- *Quina part de l'edifici ocupen?*

A la residència n'hi ha vint, que són els que poden valdre's per ells mateixos i, la resta (setanta avis) que estan més delicats i requereixen més atencions, estan a l'Hospital, ja que tenen els serveis més a prop i a tota hora.

5.- *Quin personal en té cura?*

Deu germanes hospitalàries i onze dones que vénen a netejar i ens ajuden a cuidar els malalts.

6.- *Quants d'aquests avis són de la vila i quants de fora?*

Una cinquentena són d'Arbúcies, uns vint entre la comarca i Girona i l'altra vintena de Barcelona i rodalies.

7.- *Tots estan a règim d'internat?*

Sí, no n'hi ha cap que vagi a dormir a casa seva. N'hi ha alguns que els vénen a buscar i passen temporades amb la família; a l'època estival, en marxar les famílies de vacances, és quan tenim més demanda.

8.- *Tenen llibertat d'anar i venir quan volen?*

Els que poden, llibertat completa, només cal que respectin els horaris de menjar; l'Esteve mateix, a l'estiu va a escoltar sardanes que li agraden molt, hi ha un grupet que, a la nit, se'ns queden a veure la novel·la de la T.V., quatre o cinc més els agrada fer una escapada de tant en tant, aquest dia van anar a dinar a Sant Feliu. Si van valents no porten control.

9.- *Com es cobreixen les despeses econòmiques que comporta la manutenció dels avis i residència?*

Tots paguen alguna cosa, el que menys, dues mil pessetes, que és la meitat de la pensió mínima que els dona el govern; la quantitat més generalitzada va de les vuit mil a les dotze mil pessetes, i la xifra màxima que alguns paguen és de divuit mil pessetes. Hi ha alguns familiars que també col·laboren.

10.- *Cooperen en les tasques de la comunitat?*

Sí, i per iniciativa pròpia: a buscar el correu, farmàcia, ajudar a comprar, planxar i estendre la roba, cuidar la granja de porcs (només en tenim quatre...), -

netejar el pati, conreu de l'hort, xòfer ... i per a qualsevol encàrrec al poble sempre estan a punt. Cadascu s'ha fet molt responsable de la tasca que s'ha assignat i no la deixa per res.

11.- *Quines activitats d'esplai realitzen?*

Dintre les seves possibilitats, tots tenen un "hobby", fer ganxet, mitja, llegir, cuidar una planta a la seva habitació, fins i tot n'hi ha tres que tenen canari i el porten com un rei (el banyen cada dia, li donen escarola...). Quan n'és el temps tenim una bona colla de boletaires - una altra colla són molt afeccionats a les llargues caminades...

12.- *Hi ha prou material de recuperació?*

De fet no en tenim gens, tampoc no es tracta d'una edat molt recuperable. De tota manera si a alguna persona li cal, l'acompanyen a Girona. Aquí fan petits exercicis musculars. Tanmateix algú fa gimnàstica per afecció, tenim el cas d'un que es lleba cada dia a les sis del matí per mantenir-se en forma, i ho aconseguix!

13.- *S'han integrat al grup de la tercera edat?*

Una quinzena en forma part i els altres s'hi afegeixen quan els convé, excursions, catequesi, trobades...

14.- *La gent gran es sent sola?*

Sí, encara que uns més que els altres, en general acusen molt la falta d'estimació, tenen la impressió que són una càrrega, que a casa fan nosa; si estan pendents de rebre visita i aquesta no arriba, es desanimen molt. Tot això els angoixa fins a fer-los enmalaltir, pot arribar a produir-los la mort. Per contrapartida tenim famílies exemplars en les que es veu la veritable estimació pares-fills.

La soledat és terrible per a tothom però s'accentua més en aquesta edat en què hom se sent més desvalgut. Aquest tipus de residència pot alleugerir en gran part el problema, però és imprescindible que familiars i amics hi aportin el caliu humà.

GLÒRIA FONT

CARME COLL

MAITE GISBERT

receptes de cuina

Ara que ja hem entrat en plena quaresma, cal que no oblidem el bacallà que, cuinat de molt diverses maneres, constitueix un menjar molt típic de casa nostra en aquesta època.

En parlar del bacallà cal que tinguem en compte dues possibilitats:

1ª- Comprar-lo remullat, o sigui a punt de guisar

2ª- Comprar-lo sec i remullar-lo nosaltres.

En aquest últim cas, cal procedir de la manera següent: Tallar-lo a trossos i treure-li les arestes, posar-lo en un recipient cobert d'aigua freda i deixar-lo en un lloc ben fresc (a l'hivern pot deixar-se en el celler i la resta de l'any al refrigerador). Mante nir-lo en la mateixa aigua de 24 a 48 hores. El dia abans d'utilitzar-lo canviarem l'aigua a la nit i la tornarem a canviar el matí següent. Aleshores el bacallà estarà inflat i suau, a punt.

I aquí van dues receptes, la primera molt tradicional a casa nostra i la segona, sinó tant tradicional més inèdita, però igualment sabrosa.

BACALLÀ AMB PANSES I PINYONS

Ingredients:

600 g. de bacallà
50 g. de pinyons
100 g. de panses
2 tomàquets
1 ceba
Oli
2 ous durs (facultatiu)

El bacallà remullat i a troços s'enfarina, es fregeix i es reserva en un plat. A la cassola i en el mateix oli, es sofregeix la ceba ratllada i quan comença a agafar color s'hi -afegeix el tomàquet també ratllat i es deixa coure una estoneta. Incorporar-hi els pinyons i les panses. Quan les panses ja s'han inflat i tot plegat ha cuit una estona, hi afegirem una mica d'aigua (millor calenta) una picada de pa fregit, la sal que faci falta, els trossos de bacallà i els ous durs partits -per la meitat. Ho mantindrem a poc foc, fent el clàssic xup-xup i a disfrutar-ho!

El bacallà, abans de fregir-lo, s'ha d'escòrrer i s'ha d'eixugar molt bé per a prevenir els esquitxos d'oli.

BACALLÀ AMB ESPINACS

Ingredients:

600 g. de bacallà
1 kg. d'espínacs
6 alls tendres
3 nyores (varietat de bitxo de forma arrodonida que es ven sec)

Oli

Escaldar les nyores i deixar-les dins l'aigua bullent, fins el moment d'utilitzar-les.

Rentar molt bé els espínacs i coure'ls en aigua bullent, abundosa i ja salada. Deixar-los bullir 5 minuts i escòrrer-los bé.

En una cassola de terra posar-hi una mica d'oli, que cobreixi el fons col·locar-hi els talls de bacallà -ben escorreguts amb la pell cara amunt. Trinxar-hi els alls tendres i afegir-hi la polpa de les nyores escaldades i en darrer lloc els espínacs. Amanir-ho amb un raig d'oli. Tapar i posar a foc suau la cassola saccejant-la sovint.

- A les nyores un cop escaldades, cal treure'ls les llevors i la pell, raspant la polpa amb un ganivet.

HISTÒRIES DE BARBERIA

Novament i per segona vegada, posats a comentar les narracions tartulianes de barberies, escoltades i recordades en els nostres anys juvenils, això vol dir ja un xic - llunyanes en el nostre poble, una vegada més em plu contar-ne una altra que per cert - fou molt celebrada pels que tinguérem el goig d'escoltar-la, precisament en la ja desapareguda barberia de Can Capms.

Com era ja costum i quasi una tradició per aquells anys, setmanalment, el nostre esperat contertulià, que ja vàrem descriure en un número passat, va encetar la conversa - ocorreguent-se-li en aquesta ocasió recordar les seves aventures passades de quan feia la mili a Madrid, comentant unes maniobres militars, per cert bastant accidentades, en les que es va veure obligat a prendre part en la seva època de soldat.

Amb gran aplom i en mig d'una espectació extraordinària començà textualment la seva narració de la següent manera: "Feia ja alguns dies que ens prevenien i ens orientaven cara a aquestes històriques maniobres, els nostres instructors, tot advertint-nos i prohibint-nos en gran manera de tirar amb bala, perquè en provisionaren a tots de bales de soro per portar a terme dites maniobres i a l'ensem evitar que hi hagués cap contratemps. Ens trobàvem en un camp ras en plena activitat i el general Martínez Campos que era en aquella època el que comandava les forces, les dirigia i presenciava amb tota majestat damunt d'un cavall blanc preciós des del cimall d'una muntanyola que hi havia allà prop on maniobràvem. Quan més atent contemplava amb els seus binocles el desplegament de les forces, tot d'una va sentir xiular una bala; però amics, aquesta no era de suro sinó de les vertaderes, de plom. Pensant-se com és natural que anaven per ell, instantàniament només tingué el temps just de girar el cap i la bala zas... Se li emportà la meitat del bigoti!" Amb gran curiositat per part dels escoltaires, ell continuà el seu relat i digué: "es veu que entre tants soldats hi havia algun mal xispat que no li dispensava gaire simpatia i anava per pelar-lo.

Seguidament afegia: "Renoï, si haguessiu vist el general que enfuriesmat al trobar-se amb la meitat del bigoti, amics meus quin de sesper; amb tota fúria esperonà el cavall i corrent com un esperitat a risc de rompre les cames de l'animal devallà muntanya avall!"

L'observà l'amo de la barberia amb un somriure bastant irònic: "Que baixès tan cremat de la muntanya, és que potser anava a la recerca de la meitat del bigoti que se li havia endut la bala?"

No cal que digui com es va enfadar aquell home que tan ingènuament narrava aquesta inventiva història. Tenia per costum no aguantar que ningú es mofés de les seves narracions, ja que ell incomprendiblement era el primer que es creia les seves fantasies.

Si bé és veritat que aquestes històries ningú no se les creia, no és menys veritat que tampoc veien cap mal, al capdevall diver tien els que les escoltaven i després tothom quedava convençut que havia passat una agradable espera a la barberia que era el que més interessava.

-JOSEP GUÀRDIA-

DADES DEMOGRÀFIQUES (per J.B.C.)
FEBRER 1981:

Baptismes: 7-Rita Masseguer i Carós
Maria Teresa Boix i Donaire
Sergi i Irene Fors i Plana
Glòria Cruells i Taberner
Albert Crehuet i Busquets
Antoni Bernatallada i Burgada
Casaments: 1- Francesc Brugués i Fontané
i Dolors Planchart i Masferrer
Defuncions: 5- Pere Villaret i Xamaní;
Julià Gómez Guzman; Trinitat
Aregall i Pujols; Isidre Juan-
huix i Coll; Josep Taberner i
Masnou.

NO SÉ PER QUÈ EM DISFRESSO PER "CARNAVAL",
O QUINA DISFRESSA DURÉ L'ANY QUE VE

Era un dissabte. Era de vespre. Era a Granada. Era per març. I era "carnaval". No feia ni una setmana que havíem passat "la nit dels tricorns" i cada dia la tele ens ho recordava, entre curts del Gras i el Prim i del Harold Lloyd.

De disfresses estranyes sempre n'hi ha. Una anava de Tejero, acompanyat (per seguir el costum de la "parella") d'un "mosquetero". Hi havia una parella que, amb un parai-gua estès parava la pluja que no queia des de feia més de mig any. Dues noies molt bu fones, estranyament bufones, ens varen dir que anaven de "peine" i de "peineta". I el que pel moment va ser la sensació: dos xicots que anaven de soldat, a la moda dels anys seixanta. Semblava que l'uniforme els anés gros. Unes nenes els varen dir: "-que ben disfressats que aneu". I ells feren un salt i unes rialles de desaprovament. Molts ulls estaven desenfocats cap ells. Sis de molt oberts pertanyents a tres noies del sud, s'encararen cap a ells. Totes tres molt rialleres, amb aquell riure que s'es campa com l'olor de tabac de pipa. L'una anava amb un "nen" embolicat amb un jersei de llana. No sé si li devia donar el pit o el "biberó". Els preguntà tot rient "Vosaltres sou de veritat?" Abans que poguessin contestar la de darrera va dir-li: "dóna'ls-en". I ella es tragué el "nen", o sigui, una ampolla de moscatell que, de bon primer ells se l'estudiaren i després se'n feren amics, tant que no la volien deixar fins que la "ma mà" els digué tot rient: "prou, que no n'hi haurà per tothom". S'acomiadaren amb un regust dolç a la boca. Elles continuaren passejant el "nen" i ells anaren a sentir el -quotidià concert de "corneta".

El més divertit de tot aquell carnaval és que aquells soldats eren de veritat i - érem nosaltres, un gallec i jo, que l'endemà ens canviaríem de disfressa, perquè teníem d'estrenar el traje nou. Amb corbata i tot.

**PERXADA, VOL EXPRESSAR EL SEU
AGRAÏMENT A TOTS ELS ESTABLIMENTS RELA-
CIONATS A CONTINUACIÓ, ELS QUALS, CADA
MES COLLABOREN EN LA VENDA DE LA REVIS-
TA DE FORMA TOTALMENT GRATUÏTA:**

- ESTANC RIERA VILÀ
- LLIBRERIA EL PONT
- QUIOSC CONXITA PLANAS
- ESTANC EXMAR

- FOTO JOSME
- SPORTS SERRAS
- FOTO GARRIGA
- FOTO ANTONIO

GENT D'ARBÚCIES

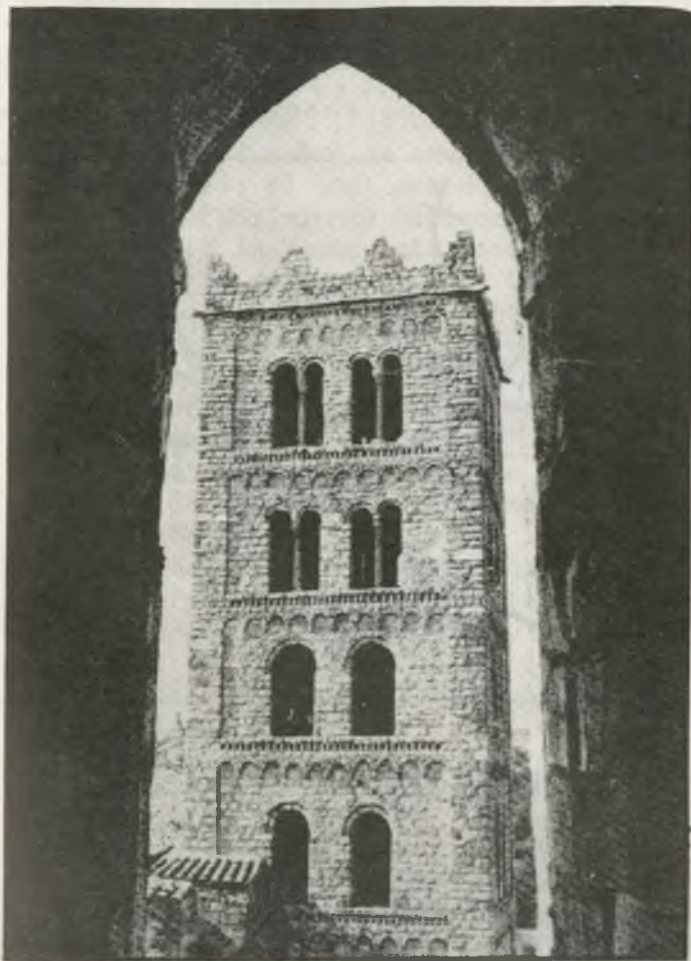
GENT D'ASTÚCIES

CONCURS Nº 16

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

CONCURS PREMIAT AMB LLIBRES
PER VALOR DE 1.000 PESSETES

SABEU QUINES SÓN LES RESPOSTES CORRECTES ?

- 1 A quina ciutat d'Itàlia es parla català?
Nàpols, l'Alguer, Palerm...
- 2 L'arbucienc Noguera (en Rosa) que prengué part en el XI Criterium Guillerries amb un Porche, va quedar classificat entre els 15 primers, En quin lloc?
1er. - 11è - 5è
- 3 Quin és el pic més alt de la muntanya del Montseny?
Matagalls, Les Agudes, Turó de l'Home ...
- 4 Na Mª Aurèlia Campmany que no fa gaire vàrem tenir entre nosaltres, saps a què es dedica?
música - pintura - literatura.
- 5 Aquest bell campanar d'estil romànic, està situat molt a prop d'Arbúcies ¿Saps a on?

- Envieu les respostes o porteu-les personalment a l'Oficina de la Caixa, la Biblioteca d'Arbúcies o bé directament a Perxada.
- Teniu temps fins el dia 10 d'abril. Les respostes correctes seran sortejades i el mes vinent publicarem la solució i el nom del guanyador.

SOLUCIÓ CONCURS Nº 15:

- 1.- Santa Coloma de Farners
- 2.- Costa Brava
- 3.- Enric Morera
- 4.- Natàlia Mas i Jordi Llopart
- 5.- c/. Sr. Geli, cantonada Pont.

GUANYADOR:

PEPITA SOLÀ I FARRÀS
c/. S. FUGAROLAS, 7
- VILA -

MAINADA

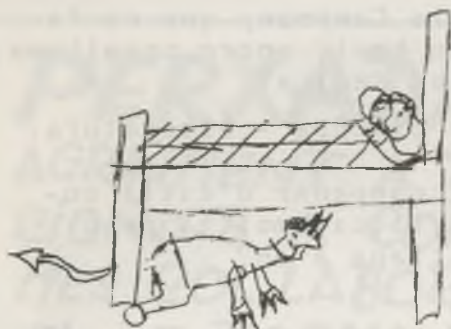
LA FAMÍLIA DE NATZARET -d'Agnès Casals-

Els Ocells canten nit i dia per la Verge Maria.
Josep treballa de fuster, mentre Jesús l'ajuda.
El dimoni molt banyut ataca el nen Jesús.
Per fi donem gràcies a Déu
perquè ens ha donat vida i ens ha ensenyat l'alegria.

EL RIEROL

En una muntanya del meu poble,
neix un rierol
té aigües fredes
i corre tan de pressa
com una bicicleta.

MÈNCIA BENÍTEZ
- 9 anys -

A les dotze de la nit,
el dimoni sota el llit.

EMILI CREHUET
-9 anys-

La pluja

La pluja és aigua
dolça i bona
amb l'aigua ens banyem...
i ja és l'hivern.

EVA OBIOLS
-9 anys-

NÚRIA PINTU
-5 anys-

UN QUE S'EN VA... I UN QUE VE

Mirades les coses al marge de tot apassionament polític i sospesades, és clar, amb tota imparcialitat, és innegable que el pas d'ADOLF SUÀREZ per la història de l'Espanya contemporània ha adquirit una importància quasi transcendental. Des de l'ahir quasi allunyat, en el qual era titular de la "Secretaria General del Movimiento", la seva figura va adquirir, a la mort de Franco, un lloc quasi permanent, ja que sobre la seva gestió i sobre la seva feina, va sostenir-se el pont des del qual l'anomenat "Movimiento Nacional" va integrar-se a la democràcia, sota l'alta complaença del rei D. Joan Carles I.

Advocat intel·ligent, fàcil orador, elegant i simpàtic, Suàrez va aconseguir envoltar-se d'un equip de col·laboradors que, com ell, s'havien aglutinat sota les sigles d'U.C.D., i va aconseguir, així, amb una ampla majoria parlamentària, conformar al seu gust l'eina que emmotllaria la Carta Magna del país. I, encara més, quan va repetir-se la consulta popular al termini d'aquella contingència, va obtenir el nou beneplàcit majoritari que li obriria la nova etapa de governament.

Cal confessar que, a partir d'aleshores, la figura del jove governant va perdre ràpidament preponderància i elasticitat. Hom podria dir ben bé que el simple fet que la nova Llei Fonamental fos, principalment, inspiració seva, va convertir-lo en diana de l'anímadversió general, gest en el qual s'hi incloïen aquells que fins aleshores li havien fet de col·laboradors. I, com que la sensibilitat de comprendre les coses no li faltava pas, Suàrez va presentar al Rei la seva fulminant dimissió, que, és clar, va ésser-li acceptada. Resta, al fons de tot, el gran interrogant del per què. El futur ho aclarirà, segurament.

Quan a l'avenir hom escrigui la vivència del nostre present, podrà dir-se, a distància i amb més exactitud, quina forma tenia l'ou que ara se'ns amaga. Però, sigui com sigui, la informació mai no podrà negar que l'home suàra dimitit va passar per l'escena política com un astre de primera magnitud: fred, amable, treballador i valent. Quatre condicions indispensables per a governar.

Que ara no són, per tothom, prou reconegudes.

.

S'estava modelant encara el vehicle de la suplència, quan el Sr. Calvo Sotelo va veure truncada la cerimònia d'imposició del seu primer frac de President. L'aigua, però, va aclarir-se, i, si bé amb moltes dificultats, la peça va poder estrenar-se.

El Sr. Calvo Sotelo no té, innegablement, la imatge atractiva del seu antecessor: sembla sorrut, esquerp, inabastable. Però qui sa, Mare de Déu!, allò que aconseguirà?. Si el seu pas per la cadira presidencial vol dir distensió, vol dir treball per a tothom, vol dir sensatesa i empatia, vol dir respecte mutu, encara que sigui un xic imposat, benvingut sia. Si bé no és la mateixa cosa ésser Cap de Govern que ésser Enginyer de Camins, hem de creure que el nou cap de torn sap una cosa fonamental: Que tot caminant, es va a Roma.

Que Déu, doncs, l'ajudi. I que nosaltres no l'entrebanquem.

.

RAFAEL VILÀ I BARNILS

ENQUESTA

Us oferim a continuació els resultats de les respostes a l'enquesta passada per Perxada.

-RESULTATS DEL 3er. BLOC DE PREGUNTES-

* <u>Considereu interessant fer algun número monogràfic?</u>	SÍ	31	46,9 %
	NO	23	34,9 %
	ABSTENCIÓ	12	18,2 %

* Creieu que Perxada ha anat guanyant quant a contingut i qualitat durant l'any d'edició?

Edats	16	16-25	26-35	36-50	+ 50	Totals
SÍ, molt	2	7	0	3	3	15 - 22,7 %
SÍ	3	12	8	6	6	35 - 53,3 %
No	0	2	4	0	2	8 - 12 %
Empitjorat	3	0	1	1	0	5 - 7,5 %
Abstenció	0	1	2	0	0	3 - 4,5 %

Creieu que a la revista hi manca la representació d'algun sector del poble?

Edats	16	16-25	26-35	36-50	+ 50	Totals
SÍ	3	9	8	4	1	25 - 38 %
No	3	9	6	4	7	29 - 43,9 %
Abstenció	2	4	1	2	3	12 - 18,1 %

* Diques quins sectors hi manquen:

16 anys Els que no són de CUPA
No ho sap, però l'hi falta la joventut.

16-25 " Gent que no sigui de CUPA
Falten temes pels adolescents.
Més prefereixo que no hi sigui.

Convergència i Unió.
Del que té quelcom per dir a tothom i només ho diu a uns quants., i del que no ho diu.

Ja ho sabem!
Els que no volen participar
26-35 " Els que no fan política
Jubilats i estudiants
Populars sense cap mena de partidisme.
Adolescents i associacions polítiques i els vells "càciques".
No hi fa cap falta.
Oligarquia
36-50 " Els passotes
l'oposició política local
+ 50 " N'ha més d'un

* <u>Has col.laborat alguna vegada a la revista?</u>	SÍ	24	36,3 %
	NO	38	57,5 %
	ABSTENCIÓ	4	6,2 %

* Per què?

No vull	6	23,1 %
No me'n veig en cor	12	46,1 %
No m'agrada la revista	2	7,7 %
No m'agrada l'equip	6	23,1 %

CONCLUSIONS: Una gran majoria de la gent que ha contestat l'enquesta considera interessant fer algun número monogràfic.

- També, sempre segons els resultats de les seixanta-sis enquestes contestades, es considera que la revista Perxada ha anat guanyant quant a contingut i qualitat, durant el temps d'edició. Això ens anima molt a treballar per continuar així.

- Pel que fa a si a la revista li manca la representació d'algun sector del poble - veiem que les respostes estan força anivellades. L'opinió més estesa es que a la revista li manca una participació més directa i contínua de sectors com: el jovent, les diferents associacions culturals i artístiques, els mal anomenats burgesos-oligarques, etc. El que cal remarcar és la insistència de la majoria de gent a considerar que a Perxada només hi ha gent de CUPA. Hi ha gent de CUPA. Però, de sempre, la revista ha restat oberta a tothom.

- Ens adonem que la majoria de la gent que contesta l'enquesta no ha col.laborat mai a la revista, sia perquè no volen, o no s'hi veuen en cor (els que més), o bé perquè no els agrada l'equip. Sobre gustos no hi ha res escrit. Si bé és cert que fins ara no ens hem menjat mainingú. Ànim, i a col.laborar-hi falta gent.

cultura, *cultureta,* **culturassa**

CICLE DE TEATRE: Patrocinat per l'Exma. Diputació i amb la col.laboració de l'Institut i dels Ajuntaments de cada poble, s'està portant a terme a l'Institut Montsoliu d'Arbúcies un cicle de teatre el qual constarà de set o vuit representacions de les que ja se n'han fet tres. Aquestes representacions no tenen altre objectiu que el de mostrar les tècniques i recursos que s'utilitzen dintre d'aquesta activitat. Cada una sol durar una mitja hora aproximadament, i va seguida d'un diàleg entre els estudiants i els actors, parlant de l'obra, del que suposa dintre del món literari i de les innovacions tècniques.

Una altra característica, és que aquestes representacions també volen mostrar "l'aprofitament dels espais", i per tant els elements que hi participen són molt importants.

Les tres obres que s'han fet: -una de "la comèdia de l'art", l'altra del romanticisme, i l'altra del realisme-, han estat molt ben acceptades del públic.

CONSELLERIA DE SALUT PUBLICA I QUALITAT DE VIDA: Tot col.laborant amb el Servei Territorial de Promoció de la Salut de Girona, aquesta conselleria preveu per als propers mesos, la realització d'una campanya de vacunació contra la Poliomièlitis, Diftèria, Tètanus, Catarro, Xarrampió i Rubeola. Tots els interessats poden dirigir-se al seu metge de capçalera abans del 15 d'abril per tal de demanar les vacunes que els siguin necessàries.

SANT JORDI 1.981: Amb motiu de la festa de Sant Jordi, la Conselleria d'Ensenyament i de Cultura d'aquesta Vila organitza els següents actes:

- Concurs de Redacció per a segona etapa d'E.G.B., per a B.U.P., per a Formació Professional.
 - Concurs de dibuix per a primera etapa d'E.G.B.
- Dies 16-17-18-19 i 20 d'Abril, exposició a la Gabella dels dibuixos i redaccions premiats.

Dimarts dia 21 d'abril: Primera sessió curset sobre NACIONALISME.

Dimecres dia 22 d'abril: A la tarda conferència per a la tercera edat.

Dijous dia 23 d'abril: Segon recital de poesies per en Rafael Vilà i Barnils.

Divendres dia 24 d'abril: Segona sessió curset sobre NACIONALISME.

Dissabte dia 25 d'abril: Al matí Teatre Infantil a la Plaça de la Vila per el Grup U de CUC.

Dimarts dia 28 d'abril: Tercera sessió curset sobre NACIONALISME.

AGRUPACIÓ SARDANISTA

Els dies 11 i 25 d'abril a 2/4 de 6 de la tarda audició de Sardanes a la Plaça.

Grup de teatre INTEATREX

El proper 11 d'abril al vespre, al local del Centre, ens oferirà l'obra CALÍGULA.

FIRMES COL.LABORADORES

BAR EL CENTRE

F. Camporodon 32

ARBÚCIES

CANSA LADERIA

Anna M.ª Ballús

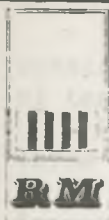
F. Camporodon, 6 ARBÚCIES

ELECTRO

CARRETERA D'ARBUCIES A SANT HILARI (KM 0,8) ARBUCIES GIRONA

MOBIL

- ELÈCTRICA D'AUTOMÒBILS
- ELECTRO-PREPARACIÓ ESPORTIVA
- CÀRREGUES RÀPIDES
- "RALLYES", ETC.

RIBAS I MOTJE

GESTORIA - SEGUROS - FINCA

Eiximenis, 12-14 - GIRONA

Representant a ARBÚCIES:

JAUME VILÀ i SERRAT

ESTATGES TURÓ DEL CAMPAMENT
BLOC 6 - 2^a - 1^a

NICOLAU FONT

ELECTRODOMÈSTICS • LLISTES
DE NOCES • OBJECTES DE REGAL
COMPLEMENTS • GRAN EXPOSI-
CIÓ DE QUADRES DE QUALITAT

C/ ESTENEDOR, 17 - ARBÚCIES

hostal Torres

C/ F. CAMPORDON, 14

Telèfon 86.00.42 - ARBÚCIES

CARNISSERIA

ARIMANY

F. CAMPORDON, 4 - ARBÚCIES

FES ALGUNA COSA PER
SALVAR UNA VIDA...!

ELS TEUS RONYONS
PODEN SALVAR-NE DUES. DONALS ARA
PER QUAN JA NO ELS NECESSITIS.

AMARG

C/ LORENZANA, 34

TELF. 21.5254.-

GIRONA

EL LLENGUATGE POPULAR

Incorrecte

Correcte

Dato.....	DADA
Deber.....	DEURE, TREBALL
Decano.....	DEGÀ
Decepcionar...	DECEBRE, DEFRAUDAR
Delanter.....	DAVANTER
Depositatar.....	DIPOSITAR
Derramar.....	VESSAR, ESCAMPAR
Derribar.....	ENDERROCAR, ATERRAR
Derrochar.....	MALGASTAR
Desafio.....	DUEL, DESAFIAMENT
Desahogarse...	DESFOGAR-SE
Desarrollar...	DESENVOLUPAR, DESENROTLLAR.
Desbarajuste..	DESGAVELL
Descabellat...	ABSURD
Desempenyar...	COMPLIR, EXERCIR
Desfile.....	DESFILADA
Des de luego..	SENS DUBTE, PER DESCOMPTAT, NO CAL DIR-HO

- Sobre aquests barbarismes cal tenir en compte les observacions següents. En primer lloc tenim la paraula DEURE, és a dir allò que hom ha de fer per obligació moral. Exemple: "*Complir - algú el seu deure*". Hi ha també els DEURES o TREBALLS de classe que ha de fer l'estudiant.

- Moltes vegades quan parlem entre nosaltres, fem servir l'expressió "Degut a", la qual és una traducció literal del castellà. Seria convenient no fer-ne abús i dir: A CAUSA DE..., PER RAÓ DE...

- ENDERROCAR equival a tirar a terra una construcció, una casa, un edifici, etc. fent caure successivament les parts de què es compon, és a dir, -demolir. D'altra banda ATERRAR és l'acció de prendre terra una nau, un aparell volador, un ocell.

- El castellanisme "desempenyar", s'ha de substituir per COMPLIR: quan es refereix a l'acció de complir un deure.- EXERCIR: quan algú exerceix un càrrec o una professió i EXECUTAR quan s'han d'executar les ordres rebudes o una sentència.

- Per evitar el barbarisme "Des de luego", encara molt corrent entre nosaltres, disposem de: SENS DUBTE, PER DESCOMPTAT, NO CAL DIR-HO, NATURALMENT, BE PROU QUE, etc.

-J. AULEDAS-

ARBÚCIES I LES FLORS

Aquest és el mes de març, ja som a la primavera, l'estació de les flors.

La nostra Vila era un jardí (però on són ara les flors?) alguns anys enrera vèiem pels nostres carrers, balcons i finestres tota classe de plantes amb el més divers assortit de colors, emperò això s'ha quedat endarrera (és que a la joventut d'avui no li agrada les flors?). Encara existeix algun bon efecte que no vol que això es perdi i les cuida molt i bé. Dies ha uns quants joves forasters que pertenyien a un equip de futbol, passejant pels nostres carrers, varen parar-se davant d'una finestra i un digué "mireu nois n'estic segur que aquesta finestra la tanca una noia molt bonica", "bé, i això per què?" -diuen els altres- i ell contestà "que no ho veieu quin testimoni!" i efectivament a l'altra costat d'aquella finestra hi viu una noia que té prou força i voluntat com per canviar cada setmana el seu test i si un és bonic el pròxim ho serà més.

I com aquest cas n'hi ha d'altres, només que passen desapercebuts. Doncs això vol dir que aquestes arrels que mantenien aquests ornaments tan bonics, com són les flors encara són vives, jo estic segur que si entre tots les reguéssim una mica les arrels, brotarien aquests brots -s'ufanarien i començarien a arribar els seus tanyes a tots els balcons i finestres dels nostres carrers i quedarien plens de plantes i testos de totes les espècies i classes amb un immens assortit de colors i potser es podria tornar a premiar els carrers que fossin més ben adornats, com es feia anys endarrera. Així aniríem mantenint viu aquell cartell que encara veïem a les entrades de la nostra volguda Vila i que diu així:

"VILA
D'ARBÚCIES
JARDI
DEL
MONTSENY"

Lluís Recasens

F. JOSME

ESPORTS

FUTBOL

(per Jaume Sureda)

-ALEVINS-

ELS "A" ¡¡CAMPIONS!!

Després d'una espectacular i brillant temporada, l'equip alevins "A" local ha assolit amb tot mereixement el primer lloc del grup "D" en el campionat provincial i s'ha classificat per disputar les eliminatòries

contra els campions dels altres 9 grups per decidir el campió provincial. A més, els bons resultats han acompanyat sempre la mainada, ja que de 18 partits jugats sols n'han perdut un, havent guanyat tots els restants, aconseguint 87 gols per rebre'n tan sols 13. És possible que aquest èxit passi un xic desapercbut, o potser no s'hi donarà la importància que té i mereix, però és d'admirar el treball que, a l'ombra, han portat a bon termini tant preparadors com jugadors i col.laboradors. Esperem que s'aprofiti aquest bon planter. Des de Perxada, rebeu la nostra més sincera felicitació.

-R E S U L T A T S-

ALEVINS "A"
 Arbúcies, 8 - Tordera, 0
 Vidreres, 0 - Arbúcies, 2
 St.Hilari, 1 - Arbúcies, 4
 Arbúcies, 4 - Breda, 2

ALEVINS "B"
 Arbúcies, 5 - St. Hilari, 1
 Tossa, 0 - Arbúcies, 1
 Arbúcies, 5 - Hostalric, 3
 Farners, 3 - Arbúcies, 1

CLASSIFICACIÓ
 1er. Arbúcies "A" 34 p.
 2on. Lloret, 30 p.
 3er. Vidreres, 27 p.
 8è. Arbúcies "B" 13 p.

GOLS: 1er. Robert, 24 - 2on. Hinoto, 16 - 3er. Obiols, 12.

PLANTILLA: Preparadors: XAVI PUNTÍ i RAFAEL RIBERA

Porters: RIBERA - Defenses: FERRER, MASSAGUÉ, LÒPEZ, LLIMARGAS, MARCOS, VILA i PIDEMUNT.

Centrocampistes: GUERRERO, ROBERT, VALLS, PUJOL i CASADESÚS.

Davanters: HINOTO, OBIOLS, CANALS i DALMASES.

-SEGONA CATEGORIA REGIONAL- GRUP 1er.

RESULTATS
 Arbúcies, 6 - l'Escala, 2
 Salt, 1 - Arbúcies, 0
 Arbúcies, 3 - Vidreres, 2
 La Cellera, 2 - Arbúcies, 0

CLASSIFICACIÓ
 1er. VILOBÍ, 40 p.
 2on. VIDRERES, 34 p.
 3er. PALAFRUGELL, 34 p.
 4rt. ARBÚCIES, 33 p.

Tal com era d'esperar, vista la campanya que està realitzant el primer equip arbucienc, després de la derrota -una més- al camp del Salt, s'acomiadà l'entrenador

Sr. Montero i se substituï per el Sr. Mis, canvi lògic i molt necessari que no dubtem que donarà el fruit esperat, perquè tot i havent perdut a La Cellera, l'equip evidencià una notable millora. Desitgem al nou preparador molta sort i que trobi el remei adequat per guarir aquest malalt, no molt greu, però sí força "fotut".

- I N F A N T I L S -

RESULTATS
 Ca l'Agidó, 2 - Arbúcies, 3
 Arbúcies, 11 - St. Hilari, 0
 Llagostera, 1 - Arbúcies, 3

CLASSIFICACIÓ
 1er. MONTESSORI, 36 p.
 2on. ARBÚCIES, 35 p.

Si no es malmet la bona marxa actual, és possible que els infantils portin un títol més a la Vila. ¡¡ANIMS!!

- JOVENÍVOLS -

RESULTATS

St. Hilari, 4 - Arbúcies, 1
Arbúcies, 1 - Vidreres, 6
Caldes, 1 - Arbúcies, 1
Arbúcies, 0 - Bescanó, 4

Després d'una fluixa campanya els jovenívols es troben a meitat de la classificació. Esperarem que vinguin temps millors.

- III CAMPIONAT D'EMPRESES BAIX MONTSENY -

P. Trencat, 0 - Ind., 1
Ind., 2 - At. Vald., 3
USO, 0 - Ind., 9
At. Vald., 1 - Pàmies, 1
At.Mont., 0 - Vald., 3

Jurado, 3 - Mont. 1
Mont., 1 - Roig, 1
P. Trencat, 4 - Mont. 2

CLASSIFICACIÓ

1er. INDEPENDENT, 33 p.
2on. GUALBA, 31 p.
3er. At.VALDIV. 24 p.

A pesar de mancar quatre partits pel final i tot i perdent contra un fort At. Vald., l'Ind. gaudeix de cert avantatge per conquerir el disputat campionat. ¿Es possible? De moment li "tenim" el peu al coll.

-BENJAMINS-

Arbúcies, 4 - Montessori, 1
Vidreres, 2 - Arbúcies, 2
Arbúcies, 0 - I. Francès, 3
La Salle, 0 - Arbúcies, 3
St. Hilari, 2 - Arbúcies, 3

PREBENJAMINS

Arbúcies, 0 - Montessori, 1
La Salle, 2 - Arbúcies, 1
Arbúcies, 1 - Farners, 6
Arbúcies, 2 - Bons Aires, 1

En tercer lloc tenim classificats aquests dos equips que amb tanta paciència i dedicació porten en Miquel Anglès i en Jaume Soms. Per ser el primer any de jugar no es pot demanar res millor dels més petits arbuciencs. ¡¡ENDAVANT!!

EL RACÓ

DELS ENCANTERIS

BUSQUEM GUARDIANS PER CADA DE PAGÈS.
TAMBÉ ES POT TREBALLAR LA FINCA.
CASA FRANCA.

TEL. 93 - 884.91.02

Agència GIRONA

DELEGACIÓ A ARBÚCIES:

DOMÈNEC LLIMARGAS CODINA

c/ Somall, 57 - Telf. 86.04.48

- ASSEGURANCES SOCIALS
- TRANSMISSIÓ DE FINQUES
- ALTES URBANES
- CÈDULES HABITABILITAT
- INDÚSTRIES
- TRIBUTACIÓ
- PASSAPORTS
- COMPTABILITAT
- ASSEGURANCES "GENERALI?"
- AUTOMÒBILS • MOTOCICLETES
- TOTA MENA DE VEHICLES
- SINISTRES • VIDA
- ROBATORI • ETC.

ASSEGURANCES:

«LA UNIÓN Y EL FÉNIX ESPAÑOL»

TRÀMITS DE GESTORIA:

DECLARACIÓ DE RENDA I PATRIMONI

VIATGES

PERE ESPEL BOSOM

C/ MAJOR, 5 - 1er TELF. 86.02.64
ARBÚCIES

HORARI:

MATÍ DE 11 A 1
TARDA DE 6 A 9

**"la Caixa"
Cada dia
més
a prop.**

Més de 600
oficines unides
per teleprocés
al vostre servei.

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"